I. évf. Kis-Czell, 1897. október 17. 6. szám.

Kemenesaljai Lapok.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Kis-Czell Ferencz József utcza 118 szám.

Felelős szerkesztő és
Merei Gracza György.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre 5 frt, félévre 2 frt 50 kr. negyedévre 1 frt 25 kr.
Hirdetések és Nyiltterek
megállapodás szerint vétetnek fel.

Aratás előtt és után.

A magyar buzaaratás eredménye, mint az már ismeretes, 24.5 millió métermázsa a tavalyi 38 millióval szemben. Kár most, hogy körülbelül ismerjük a buzaárak alakulását, vessünk egy pillantást az idei állapotokra. A magyar gazda közönség helyzete az inséges termés folytán oly fatálissá vált, hogy a magasabb gabonaárak sem nyujthatnak elegendő karpótlast, de ez még csak hagyján, mi lesz akkor, ha az árak a rossz termés daczára letöredeznek, amint hogy a budapesti börzén már neki is indult az arak csökkenese.

A gabonaárak eddigi emelkedését a baisse-ben engagealt spekulaczio tulcsigázottnak tartja és hivatkozik más silány esztendőkre, mikor ugyan voltak magas áraink, de ily nivóra a buzaárak mégsem szöktek fel. Megengedjük, hogy nem minden esztendőben látunk aratás előtt 13 frtos buzaárakat, de ha már akkor jogosult volt ez a magas ár, miért ne legyen most is, hiszen sajnos a tulcsigázott árak háttereül hazánk rossz termése szolgált és ha tényleg nem maradnak a mai árak érvényben, ugy még szomorubb a gazda helyzete, mert a magas terményárak több kárt okoztak általános közgazdasági szempontból, mint a mennyi hasznot hajtottak specziális esetekben egyeseknek. A tőzsdén elért nagy nyereségekről nem szólunk, mert hisz ugyanazon szerencsével és merészséggel egyes tőzsdelátogatóink a lóversenyen vagy Monacoban is szert tehettek volna az elért nyereségre, még pedig közgazdasági életünk kárositása nélkül. Azt beszélik hogy a gazdák is nyertek a tőzsdén, még ha közvetlenül nem is mentek a börzére, és igen felsegitődtek a 13 frtos árjegyzés révén. Hogy ki nyert, ki nem, azt nem tudhatjuk, annyi azonban tény, hogy a gazdának csak az esetben volt nyereségе, ha bevarhatta a 13 frtos árakat. Ezt pedig csak kevesen mondhatjuk el, mert a gazdaközönség zome már az év első hónapjaiban adta el várható termését vagy annak egy részét, a legtöbb esetben a legalacsonyabb árak mellett. Ismert dolog, hogy az aratás, illetőleg a cséplés befejeztével a vevő, hogy lekötött pénzét más üzletek kötésére felszabaditsa, sürgeti az eladót a szallitásra. A gazda szállit is azután, a kár fix, akár budapesti árak mellett kötötte az üzletet; sem igy sem ugy nem kapsukat, mert ezen arak, melyek még ha márczius ban vagy áprilisban kötettek is, messze estek ez évben nemcsak a mostani tőzsdei névleges araktól, de még a tényleges araktól is.

Ez a része a gazdaközönségnek tehát az idén nem járt jól, pedig az ilyenek nagyobb számban vannak. A másik része a gazdaközönségnek, mely nem szorult előlegekre, a magas árak mellett szivesen értékesitené termését, de hova forditsa előbb azt a kis termést, menynyit hagyjon megvetőmagnak és menynyit adjon el; ez a legkényesebb helyzet, melyből a jómódu gazda is alig tud kilábalkozni. Latjuk tehát, hogy a termés silányságáért nem nyujtanak a magasarak karpótlást. És ki karpótolja azért a nagy veszteségeiért, amelyek mostanában az állattenyésztéssel járnak? Hiszen az idén mind a hét csapást rá a teremtő a gazdákra, s örülhetnek az idén azok, akik tőkéjüket megmenthetik. Eső, jég, peronospora, rozsda, sertesvész, az aratók sztrájkja egymásután törtek a gazdák zsebeire, amelyeket sietniök kellett vagy váltóra szerzett pénz-

TARCZA.

A dömölki apátság multja.

(Ezen közlemény eredeti kéziratát oly kitünő kezből kaptak, hogy annak szamunkra közlését hatarosztam, s a Királyi szoboralakok életrajzá-nak folytatát hamarabb a tartom fenn. Szerkesztő

Vasvármegyének keleti szélén — a kemenesaljai síkságon — emelkedik Sághegy csonka kúp alakjában 291 meter magasságra a tenger szine felett. Lapos tetejének szélein bastyaszerü falak romjai láthatók, melyek — a nép ajkán forgó hagyomány szerint — a 12. század első feléből, vagyis vak Béla magyar király idejéből erednek.

A népmonda szerint Béla király a Sághegy tetején felállitandó vár épitéséhez fogott; a munka egy ideig serényen folyt: de utóbb a szakmányosok a fáradságot, amelylyel az épitési anyag felszállitása járt, megsokalván, rábirták a király kamarását, hogy a vak fejedelmet vessződséges terve végrehajtásától holmi szép módon eltereljé. A kamarás minden alkalmat felhasznált, hogy a királyt arról meggyőzzé, miszerint a hegynek nagy magassága a tervezett munka végbevitelét lehetetlenné tessi: minek azonban hitelt adni Béla nem volt hajlandó; s váltig állitotta, hogy ő a hegyre térdelve is képes felmenni; s ezt csakugyan — önmagát a kamarás vezetésére bizván — meg is kisérlette. A kamarás a vak királylyal a hegyet háromszor járatta körül; s midőn emez nagy fáradtan kerdé, vajjon közel vannak-e már a csucshoz? valaszul azt nyeré, hogy mindeddig még a hegymagasság feléig sem hatoltak. E válasz meghanatta Bélával kezdetleges szándékát s legott a várépitési munkával felhagyott, de sőt azt meg is átkozta. — Utóbb azonban a király az ellene vetett cselről értesülvén, az épitkezést ismét megkezdte; de mivel már az átok rajta volt, amit nappal épitettek, az mindenkor az éj idején összedült. Igy hiusult meg — a népmonda szerint — a sághegyi vár létesülése: Valószinü azonban, hogy a sághegyi épitkezésnek Béla király kora halála vetett véget; mert hogy ez Sághegyen csakugyan valami épitmény emeltetésében fáradozott, arról tanuskodik azon oklevele, mely szerint Lőkét (Lukácsot) és Mikét (Mihalyt) a Sághegyen serényen vezetett épitkezési munkáért a nemesség és Mesteri nevezetü telek adományozásával megjutalmazta.

A Béla által tervbe vett sághegyi vár hihetőleg monostornak volt szánva, mely Szent Benedek fiának s nevezetesen a dömölki apátság leendő tagjainak lakhelyül vala szolgálandó. E kegyeletes szándéka vezethette Bélát egyrészt királyi elődeinek példája, kiknek majdnem mindegyike szent benedek-apátságot alapitott s ezek mindannyian várszerü erősitmények valának; de meg masrészt a király ily módon vala hálját lerovandó azon rend iránt melynek tagjai nemcsak atyját Almost, hanem őt is Kalmán király parancsára szemeitől megfosztotatt és üldözöttet eleve a dömösi apátságban és utóbb a pécsváradiban hűségesen ápolták. E helyen még megemlitendőnek vélik hogy a fennemlitett néphagyományon és Béla oklevelén kivül nincs semmi oly adat a magyar történelem teren, melynek nyomán a dömölki apátság keletkezését vagy más időre áthelyezni, vagy más alapitótól származtatni lehetne.

A legelső teljesen biztos adat a dömölki apátságról 1252. évből ered. Ugyanis a dömölki apatsag hihetőleg vak Béla királytól adományozás utján kiterjedő földbirtokot kapott; melynek területe a 14. századból eredő határjárások szerint Mesteri-, Inta-, Tokorcsig terjeszkedett, de sőt Kamondot is magában foglalta. A fennemlitett 1252. év előtt Papay Márton az apatsag kamondi bir-

zel, vagy a gabonának még labon való eladásával pótolni, hogy az egymást éra-csapások elé ujra odatarthassák a bátukat.

No most lássuk, hogy állanak a malmok és a kereskedők a magas árak mellett? Itt az üzlet pang, a vásárlás szünetel, a kereskedő várakozó álláspontra helyezkedik és a gazda fejcsóválva, olvassa a budapesti magas árak visszafejlődését, eladná már akár igy is termését, de senkinek sines mersze a a napi áron venni, mert ami ma még olcsó, holnap már esetleg drága lehet. A malmok dolgoznak is, nem is. Napról napra hanyatlik a kedvök, mert nem tudják, hogy ki számára őrletik meg a lisztet és redukálják az üzemet konvenczió és kartel nélkül! A gabona és lisztforgalom ily kedvezőtlen körülményektől befolyásolva, nagy változásokon ment keresztül. Eddigi piaczainkat elveszitvén Gácsországban, Szilériában, Morvaországban, az amerikai és oroszországi termények versenyeznek egymással és állitják fejtetőre az eddig rendes keretben mozgott kiviteli üzletünket. A világpiacz áremelkedéséhez és termésének viszonyitva, tekintetbe véve a mellett hazai termésünk silány voltát, bizony lassabban kellett volna az árfelhajtással bánni és természetes alakulást kellett volna engedni az üzletnek, és az árfejlődésnek. Pl. budapesti 11—11 50 frtos ár mellett a gazda részben eladhatta volna termését, amikor akarta volna. A közvetitő kereskedelemnek is meglett volna a maga polgári haszna. A malmok pedig ily buzaárak mellett eladhatnák őrleményeiket ma is a külföldön, a belföldön is és nem kellett volna a kecsegtető átmeneti magas árakkal a külföldi termékek behozatalának utját egyengetni.

A gabonaárak hirtelen emelkedése szüli a reakcziót és a helyett, hogy csekély feleslegünkre jobb viszonyokat várhatnánk a külföldi buza betolakodása folytán ugy látszik majd ott fogjuk végezni, ahol kezdeni kellett volna. Hiszen már most is ugy áll a helyzet, hogy a budapesti tőzsde tavaszi szálitásra egy fél forinttal olcsóbban adja a buzát, mint ahogy most veszik. A jövő kilátásai tehát sajnos ez idei szük esztendő daczára nem valami biztatók.

ÚJHELYI MANÓ.

Nyilatkozat.

A „Kemenesaljai Lapok" mult heti, illetve 5-ik számában megjelent „Tömörüljünk" czimű czikk igen széles körben keltett hallomásom szerint elégedetlenséget, annak a kis-czelli társadalmi és anyagi viszonyokat tárgyazó leplezetlen hangja miatt.

Nem azért, mintha lapomba a tárgyilagos bármily erős kritikának helyet nem akarnék adni, hanem mivel ismerem a kis-czelli közönség kényes felfogását, s mert az emlitett czikkben éppen a valósággal ellenkező némely olyan állitások fogtaltattak, melyekkel magam sem érthettem és értheték egyet, s a magam nézetét mint szerkesztőe, mberi gyarlóságból elfeledtem volt megjegyezni — ámbár ha a sajtó egy város lakóinak társadalmi és anyagi helyzetét a legélesebben is tárgyalja, ebből egyesek magokra következtetéseket nem vonhatnak, mert az nem köpenyeg; mindazonáltal most ezen alakban, kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy ama czikk éppen kifogásolt részében téves állitásokat tartalmazván azzal magam egyet nem értek, és sajnálatomat fejezem ki, hogy az részemről helyesbitve nem lett.

De kijelentem azt is, hogy azon czikk iróját az összes lakosság iránt, a legbuzgóbb jóindulat és jó szándék vezette, a mi leginkább kidomborodott volna a következő közleményeiből, melytől azonban sajnálatunkra elállott.

Olvassuk el uraim és pillantsunk be olykor az egész nagy világ sajtójába, — nem kell ehhez kérem sem 12 nyelvet birni, sem a világ összes lapjait járatni, hiszen reprodukálják a mi hazai nagy lapjaink is a világsajtó egyes közleményeit, — hogy milyen hangon beszél a sajtó! Bizony az nem törődik egyesek érzékenységével, ha közérdeket tárgyal.

Az emlitett közleményben nincs egy árva szó, a mellyel akár egyeseket, akár a közönséget valaki czéltudatosan bántani akarta volna, mert abban sértés nem foglaltatik, ha átalában itéli meg a sajtó, akár városok, akár nemzetek vagy egyes társadalmi osztályok ilyen vagy amolyan anyagi helyzetét. Abból csak a szük látkör és rosszakarat kovácsolhat fegyvert ellenünk.

Jegyezze meg a mélyen tisztelt közönség, hogy ha mi egyesek tulérzékenységét legyezgetjük, akkor nem fogjuk hiven szolgálni a közérdeket.

Reméllem nem fog ugy tenni a közönség a „Kemenesaljai Lapokkal", mint a székely a talált ütő zsebórával, hogy a mig csak ketyegett, addig békével bámulta és gyönyörködve nézte s találgatta, hogy mi lehet az? de mikor az óra ütni is kezdett, akkor pityegő f . . . nek tartotta, s a a drága órát összetiporta, — hanem mikor egy világlátott obsitos katona arra jöve megmagyarázta neki, hogy milyen nagy kárt tett — sirva fakadt a jámbor székely.

Kelt Kis-Czellben, 1897. okt. 12.

M. Gracza György
szerkesztő.

tokából mintegy 700 holdra menő térséget foglalt el. Az akkori Jakab nevü apát igazság-kiszolgáltatás végett Roland nádorhoz folyamodott, kinek ez ügyben hozott itélete szerint a dolog párbajjal vala eldöntendő. A küzdésre kirendelt bajnokok már a bareztéren álltak, várván a jelt az összecsapásra; de eközben a perlekedő felek oly egyezségre léptek, melynek folytán a kérdéses terület husz jobbágygyal együtt az apátnak — némi pénzbeli kárpótlás lefizetése mellett — engedtetett át.

Mindezt Roland nádor az 1252. évi böjt első vasárnapján kiadott oklevéllel örökitette meg, mely a veszprémi káptalannál lett letéteményezve; ahonnan Jakab apát azt ugyanazon évben hiteles másolatban vette ki; s ezen másolat jelenleg is a pannonhalmi főmonostor levéltárában őriztetik.

Ezen oklevélben emlittetik az is, hogy Márton, Tamásnak fia; továbbá Merse fiai: Gergely és Fábián, kik ezen alkalommal Jakab apát ügyét védték, a dömölki templom patronusai válának; ahonnan valószinüvé válik, hogy ezek épitették azt a templomot, melynek tetejére épült öt szük cella a dömölki szentbenedekieknek lakásul szolgált. E templom romjai a dömölki apátsági majorban még most is láthatók, s az épitési modor arról tanuskodik, hogy ez épitmény vagy a 12. század legvégén, vagy a 13-iknak legelején hozatott létre.

DALAIMBÓL.

Boldog vagyok, ha ablakon át
Láthatlak is csak, angyalom,
Ha csak ezüstosilingelésű
Édes hangodat hallhatom.
Óh, mert be van szivembe vésve
Dus barna fürtös szép fejed,
Könyörülj hát szivem keservén
És szeress viszont engemet! —

Szerelmem tüzes égő vulkán,
Mely szivemet elégeti,
Lelkem forrongó szenvedélytől
Szitott lángokkal van teli; —
S ez olthatlan szenvedélyből
Mint láva tör elő a dal, . . .
— Te gyujtád bennem a lángot,
Szemed csodás sugárival! —

Ha nyári estén el-el nézem,
Mint szikráznak a csillagok;
Sötét szemed büvös fényéről
Zendülnek lantomon dalok.
S a dal hangján csititgatom
Lángoló sajgó szivemet . . .
— Csak azt tudhatnám, szép angyalom,
Szeretsz-e hát egy keveset? —

Osiris.

Emléktáblát Berzsényi Dánielnek. *)

Lasz Samu főreáliskolai tanár a Berzsényi szobor leleplezése alkalmával megpenditette az eszmét, hogy a dicső emlé-

*) Jelentőségénél fogva adtuk e czikket, annál is inkább mivel ennek iróját máskor is szivesen látjuk.

A czikk lényegére megjegyezzük, hogy a nagyköltő szülőháza K.-Hőgyészen már ellévén látva emléktáblával, a vidéken még másik emléktábla felállitását részünkről nem tartjuk szükségesnek, de igen is — terveink közé volt és van sorolva Berzsényi Dánielnek, Kis-Czell főtéren, vagy bármely pontján közadakozás utján emlék szobor állitásának tervét és mozgalmát felvenni ott, a hol elhagyták, mert értesülésünk szerint ezen alap javára a Kis-Czelli t. pénztár már évek óta 300 frt tőkét kezel.

Szerkesztő.

kezetü költőnek, a magyar nemzet tűzciusának sümjeni tuskulumát emléktáblával jelölje meg Vasvármegye közönsége, de az idea mindeddig csak irott malaszt maradt. A rideg közöny, a szükkeblüség sohasem volt a Kemenesalja, illetve e megye lelkes, hazafias közönségének tulajdona, — nem rettent vissza anyagi áldozatoktól, midőn belső sugallatát követve a nemzet nagyjai iránt hálás kegyeletét lerónia kellett. Meg vagyok győződve, hogy a jelen esetben sem zárkózik el ama hazafias tény elől, hogy Berzsényi Dánielnak, a magyar költészet egyik jelesének, kinek magasan szárnyaló odái már régen a nemzet közkincsévé váltak, sümjeni lakóházát emléktáblával látandja el.

Ez által nemcsak a költőnek, hanem áldozatkészségének is emléket emelne örök időkre, s nem kellene pirulnia, ha idegen zarándokol a dicső elhunyt egykori hajlekához, melyben egy lángelme ragyogtatta hajdan szeniálitását és ajándékozta meg nemzetét örökbecsü müveivel.

Számos példával illustrálhatván a magyarságnak általanosan nyilvánuló mély kegyeletét dicső elődei iránt: Kazinczy lakóházát Széplakon féltékenyen őrzi és gondozza mint gyengéd anya gyermekét, imaszerü áhitat, ünnepélyes csend honol benne, — melyet csak néha-néha zavar az idegen látogató.

S nem elég fényes példa-e, a közelmultban Czenken a Széchenyi szobor eleple zésekor lezajlott ünnepség, midőn az ottani nemetajku lakosság fillért fillérre rakva áldozott a hazafiság oltárán, mintegy 16000 frttal jurulva a szobor kivitelének költségeihez, hogy hü fiának, a legnagyobb magyarnak méltó emléket emeljen.

S vajjon hazánk ezeréves fennállása fölötti örömünknek adhatunk-e eklatánsabb módon kifejezést, mintha anyagi viszonyainkhoz képest mi is hozzájárulnánk annak ilyetén módon való megörökitéséhez?

Emléktáblát tehát Berzsenyi Danielnek, a magyar nemzet egyik büszkeségének!!!

Ujdonságok.

— Ba—be, ban—ben. Igy szólal meg a sárga irigység valami kis-czelli polgár tollából a „Vasvármegye" f. évi 82. számában, s egy komoly kis-czelli polgár állareza alá rejtozve, kihámoz czikkeinkből egy csomó sajtóhibát, melyek miatt a Kis-Czellen kivüli nyomdászszal állandó hadi lábon állok, s szemembe vágja, hogy a „Kemenesaljai Lapok" szerkesztője a helyes irás elemi szabályait is rosszul elsajátitani, s fogalma sincs a magyar nyelv szabályairól és hogy tenyérnyi papirosu zuglapommal minden ujságirói qualificatió nélkül akarom reformálni Kis-Czell városát, csupa üzletből. Risum teneatis amici.

Felvetem a kérdést, hogy vajjon a szerkesztőt, a lapot, vagy pedig a lapnak mintegy 150—160 legintelligensebb, legelőkelőbb pártolóját akarta-e ez a derék polgár, a ki kitárja mellét és kiontölte epéjét — otromba szavaival lerántani azzal, hogy zuglapot pártol és olvas?; mert alig van Kis-Czellben számottevő intelligens polgár, (kivesel nélkül polgárok vagyunk) a ki lapomat ne járatná és ne olvasná és zuglapnak tartaná.

Nagyon fájhat annak a bizonyos kis-czelli polgárnak, hogy ő hiába adta tanujelét rengeteg ujságirói képességének, reformátori talentumának és nagyszabásu nyelvészeti tudományának, midőn a „ba—be, ban—ben" czimü botrány hajhászati stilgyakorlatával kirukkolt, — őt nem fogják soha Kis-Czell város regénczálásával megbizni, indokolatlan és otromba támadását pedig sem a „Kemenesaljai Lapok" sem a kis-czelli tekintélyes polgárság, de még csak egy igazi zuglapocska sem fogja figyelembe venni.

Az én ujságirói qualificatiómat 15 évi gyakorlat, s a kezemen levő irók és lapszerkesztők elismerései igazolják, melyek a kétkedők által bármikor betekinthetők.

Beszélhet hát tőlem tovább is ez a jó vitéz, mert senki sem hallgat reá, csak becsületemben ne gázoljon, bármilyen nagymérvü sárga lázban van is!

Ennyit kivántam megjegyezni egyszers mindenkorra, mert lapunk irodalmi szinvonalát fényesen ilustrálja jelen számunk is. A tények beszélnek.

M. Grasza György
szerkesztő.

— **Uj vasuti közlekedés Kis-Czellből.** A szombathelyi mi kir. államvasutak üzletvezetősége Pápa város polgármesteréhez a következő átiratot intézte:

„F. évi szeptember hó 2-án kelt 4737. sz. becses megkeresésére értesitjük, hogy azon akadály, mely a K.-Czellből este 6 óra 40 perekor induló 1361 sz. tehervonatnak személyszállitással való közlekedhetését nehezíti, mint az f. évi május hó 25-én kelt átiratunkban kifejtettük, részben ma is fennáll, a mennyiben az emlitett vonat minden szerdán és pénteken robbanó aruk továbbitására használtatván fel, e napokon személyszállitásra nem használható fel.

Mindazáltal Pápa város közönségének a Veszprém felőli csatlakozást elősegiteni óhajtván, az 1361. sz. tehervonatnak a szerda és péntuki napok kivételével személyszállitással való közlekedtetését kisérletképen és minden egyébb kötelezettség elvalalása nélkül elrendelni hajlandók volnánk és arra kérjük, hogy velünk közölni szeveskedjék, hogy a vonatösszeköttetés ily módoni létesitése Pápa város közönségének igényeit kielégiti-e vagy sem?"

Ezen átiratra Mészáros Károly polgármester f. hó 7-én a következő választ küldte a szombathelyi üzletvezetőséghez:

„17115/897. sz. alatti becses értesitésére a megajánlott kedvezményt a legnagyobb köszönettel és azon megjegyzéssel fogadom el, hogy a jelzett összeköttetés Pápa város igényeinek megfelel, miért is tisztelettel felkérem a tek. üzletvezetőséget, hogy a megajánlott összeköttetést mielőbb életbeléptetni s az életbeléptetés idejéről engem értesiteni kegyeskedjék."

— **Gyermek az uti kosárban.** Viso del Alcor állomáson történt Sevilla közelében. Salos vasuti őr a pályaház helyiségeit tisztogatta, amikor a fülét gyermeksirás ütötte meg. A vasuti őr kereségélte, honnan jön a hang, mig végre a podgyászteremben zárt kosarat talált, a melyben egy kis fiucska feküdt. A csecsemő pólyájában 15 darab ezres bankó volt és egy aranykereszt, ezenkivül nagyon elegáns gyermekruhák voltak a kosárban elhelyezve. Egy levélke, mely a gyermek feje alatt volt, arra kéri a becsületes megtalálót, hogy őrizze meg az aranykeresztet, mert ennek segélyével lehet majdan a gyermek személyazonosságát megállapitani.

— **Válasz a nyilt kérdésre.** A „Kemenesaljai Lapok" f. évi 4-ik számában az a nyilt kérdés lett hozzánk intézve, hogy nem jutott-e eszébe a Gáyer Gyula nagykereskedő czég vezetőjének, hogy a kis-celli es kemenesalja vidéki nagy számu intelligencia igényeihez mérten megszerezze a különleges dohány és szivar árudát? Nagy megnyugtatásunkra szolgál, hogy mi már régen érezve annak szükségét, meg is tettük volt, a külön áruda engedélyezése iránti lépéseket még 1895-be. azonban kérésünkkel, mint és a szomnathelyi kir. pénzügy igazgatóságnak 1895 október 16-án 33473/95 sz. a végzésével igazolható — mindannyiszor el lettünk utasitva. A czeget tehát semmi figyelmetlenség nem terhelheti a mélyen tisztelt közönséggel szemben. Egyidejüleg kijelentjük, hogy a mennyibe a közönség támogatja, mivel 1895 óta az indokok szaporodtak kérvényünket meg fogjuk ujitani. (Tessék megujitani s nekünk jelezni majd mi is megindokoljuk Szerk.) Kis-Czell, 1896. okt. 13.

Gajer Gyula.

— **A kozeledő karácsonyi és uévi ünnepek alkalmából, a ki valakinek kiváló szép himzési munkával óhajtana kedveskedni ajándékul, a legszebb minták előnyomását jutányos árban nyerheti Kis-Czellben Kövesi Vilmosnénál főtér. Ezen hirünkre felhivjuk a hölgyközönség becses figyelmét.**

Aforizmák.

Az életben a legkevesebb bánat, de egyszersmind a legkevesebb öröm is a szivtelen embereknek jut osztálvrészül, mert a ki boldogtalanságot és lelki fájdalmat nem érez, a ki szeretni, szenvedni nem tud: annak szive a boldogság iránt sem fogékony.

* * *

Onző jellemektől ne várjunk résztvétet. A ki mindig saját énjével van elfoglalva, az nem ér reá a mások szenvedéseivel foglalkozni.

* * *

Az önvád a legszigorubb biró. Nem itél el egyszerre; hanem lassu és folytonos szemrehányással vádol, vallat és büntet.

* * *

Mennél nagyobb bánatunk van, annál mélyebben zárjuk azt szivünkbe és annál ritkábban szellőztetjük; panaszra nyitva ajkainkat.

* * *

Az a valódi veszteség, a mi pótolhatatlan!

* * *

Teljes boldogságot soha sem szerezhetünk a mások boldogságának árán; mert a valódi boldogság csakis nyugodt lélekkel élvezhető.

* * *

A lankadó virágot gyakran egy csöpp harmat képes megmenteni az elhervadástól. Hány kétségbeesett lelket lehetne épp igy megmenteni egy vigasztaló biztató szóval.

* * *

Könnyebb megfékezni egy lázongó csapatot, mint uralkodni egy lázongó sziven.

* * *

Az aggodalom a szeretet őre!

— J. olvasóinkhoz. „A királyi szoborlakok életrajzáról" és „Eszményi utazás" (tárczákat); továbbá „Közgazdaság" és „János bá a falu bölcse tudositásai"-t térszüke miatt lapunk jövő számaiban hozzuk, a miért t. olvasóink szives elnézését kérjük.

CICLOPAEDIA.

Színész — Lángész
Fukar — Katonazene
Jegyző — Iron
Szakács — Ács pallér
Órás — Tanár
Tönlak — Toronyőr
Liquőr — Szerető férj

Nem ellen reklám

a valóságot adom tudtára a mélyen tisztelt közönségnek, hogy egyenesen az

ELSŐ MAGYAR

Asbest áru gyárból rendelt és védjegyjegyel ellátott

ASBEST talpbélések

is vannak raktáron és megrendelhetők — e mellett minden női és férfi czipész munkák szolid kivitelben, a legjutányosabb árban és gyorsan készittetnek el.

Kis-Czell, 1897. october 13-án.

Mély tisztelettel

Szalay László
czipész.

Hervadhatatlan élő praparalt

pálmákat.

Gondozást nem igényelnek! Hőség, fagy, nedvesség nem ártanak!

Legszebb és legtartósabb **szobadisz** pálmák 3 frt. 50 krtól feljebb

Weinstein Gusztáv
kárpitos és diszitőnél KIS-CZELL.

Egyszersmind ajánlom

KÁRPITOS

munkám készitését a legegyszerűbtől a legfinomabb kivitelig.

Javitásokat olcsón és pontosan eszközlök.

Vidékre is készséggel megyek.

Uj diványok kaphatók 10 frtól feljebb.

Rendkivül érdekes nyilatkozatokat kaptunk az „Asbest"-talpbélés hasznosságárol az ország minden részéből. Bizonyára érdekelni fogja önt, ha mutatónak közlünk nehányat:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbest betéti czipők kitűnőeknek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszünt minden lábfájásom, ugy hogy — azt hiszem — lábbajom semmi további orvoslást nem igényel.

Szives tanácsát köszöni

Dáncson, 1897. szept. 17-én

tisztelő hive

Wekerle Sándor.

Hőgyes orvos-tudor urnak Budapesten.

Dr. ur szabadalmát képező Asbest-talpbetétekkel, ugy könnyu nyári, mint vadászczipőmet ellátván, a használat alatt tapasztalt előnyöket: kellemes puha járás, ugy nagyobb járásnál a lábnak a horzsolástól megóvása, mint kétségtelen eredményeket, doktor urnak tudomására hozni részemről szives kotelessegemnek tartom.

Budapest, 1897. szeptember 6-an

Rónay János, orsz. képviselő.

Edvi Illés Károly jogtudós, a kiváló publicista, a következőket irja:

„Az Asbest-czipőtalpak nagyszerűen beválnak egész családomnál, a kitünő gyártmányt a legmelegebben ajánlhatom".

Szombathelyi Antal koltai földbirtokos a többek közt a következőket irja:

„Vadászat alkalmával használtam az Asbest talpbélést; a járás könnyebb és kellemesebb volt, mert lábam nem csuszott ide-oda".

Kossa Dezső siklósi ügyved.

„A ki egyszer Asbest talpbetétet használt, soha többé nem fogja azt nélkulözhetni. Meggyőződésem, hogy a ki ad a kényelmes lábbelire, az Asbet talpbélést fog viselni".

Végh Árpád m. kir. posta és táviró főtiszt Zágrábban, ezeket irja:

„Tisztelt Doktor ur!

Korszakos megbecsülhetlen találmányának teljes elismeréssel kell adóznom akkor, mid visszagondolok azon időre, midőn lábamon bőrkeményedés, gyakori lábizzadas igen kellemetlenül, mondhatni az idegességig zsenirozták. Azon négy év óta azonban, hogy Asbest talpbélésü czipőket viselek, sem a lábtóli gyakori meghűlés, sem semmi lábbajok, melyek előbb a czipőktől eredtek, nem kinoznak, de kalocsnit sem kell hordanom, mert uj feltalálmányu Asbest talpbélésü czipői teljesen vizhatlanok. Teljes elismeréssel és hálával vagyok hazafias tisztelettel".

Zágráb, 1897. aug. 29.

Duchon József, a szigetvári takarékpénztár igazgatója, a ki ma 81 éves aggastyán hosszu leveléből közöljük ezt a részletet:

„Czipőmet Asbesttel béleltem; két haszn. hogy e czipőkben járok. Az eredmény idáig az, hogy a talpaim nem égnek oly nagyon; a lábikrák naponkénti daganata elmaradt".

Érdekes a következő levél is:

Tisztelt uram!

„A megrendelt és használatba vett Asbest talpbélés nagyon jól bevált. Lábam, mely tele van tyukszemmel, teljesen nyugodt benne, mintha csak vánkosok között lenne Kérem még számomra küldeni 1 pár ilyen talpbélést, 35 cm. hosszut."

Csik-Szent-Márton, 1897. szept. 13.

Dr. Molnár László, ügyvéd.

Dr. Hufnagel János zavari (Porsonymegye) orvos szószerint a következőket irja:

„Zavar Nagyszombattól 7—8 kilométernyire fekszik. Ezt az utat nem egyszer megtettem már gyalog, de soha másfél óránál hamarább, akármennyire siettem is. Mihelyt az Asbest betétes czipőm elkészült, próbagyaloglásra indultam, Vonaton bementem Nagyszombatba és haza gyalog jöttem, egész kényelmesen öt negyedóra alatt, a nélkül, hogy csak a legkisebb fáradtságot is éreztem volna. A lábam könnyen izzadásnak indul; ez utban azonban nemcsak hogy a lábam nem izzadt, hanem mintha az egész testemben jótékony hűvösség áramlott volna szét, alulról fölfelé. Legközelebb megint teszek rendelést."

Valler József magyar-gorbói ev. ref. lelkész ezt irja:

„Felette sokat szenvedtem a tyukszemek miatt; csak azért a nyugalomért, a melyben az Asbest-talp viselése óta részem van, köszönet a feltalálónak és a gyártónak."

Strassenreiter Ignácz budapesti magánzó ezt irja:

„Minden öreg urnak, ki még frissen mozogni akar, becsületszóval a legmelegebben ajánlhatom üdvös találmányukat."

Asbest-talpbélés. Csak utánvét mellett.

Felnőtteknek 35—46 számig 1 frt. — Gyermekeknek 20—34 számig —.50 kr.

Kapható az első magyar Asbest-áru gyárnál BUDAPEST, VI. kerület, Sándor-utca 18. szám.

Minden város részére egy ismerőlevélszite

Kis-Czellben kizárólag: Reif Dávid urnál kapható.

1897. Nyomt. Goldberg Gyula Pápán.